

РУДОЛФ ШАЙНЕР
СТИХОВЕ И
МЕДИТАЦИИ

В поредица „*Просветление*“ досега:

1. Рудолф Щайнер, „Същност на музикалното“
2. Рудолф Щайнер, „Прераждане и карма“
3. Рудолф Щайнер, „За мистерийните драми“
4. Рудолф Щайнер, „За инициацията“
5. Рудолф Щайнер, „Проблеми на модерната психоанализа“
6. Рудолф Щайнер, „Стихове и медитации“

РУДОЛФ ЩАЙНЕР
СТИХОВЕ И
МЕДИТАЦИИ

Превод от немски
Христо Маринов

Аб
*Издателско
Ателие*

RUDOLF STEINER
WAHRSPRUCHWORTE

(GA 40)

Всички права върху българското издание на тази книга
са запазени от *Издателско ателие Аб*

- © Рудолф Щайнер, автор
- © Христо Маринов, преводач
- © Мария Пашова, редактор
- © Светлозар Писаров-Белката, художник
- © Издателско ателие А^б

ISBN 954 - 737 - 516 - 4

СЪДЪРЖАНИЕ

Стихове и медитации	7
Защо е устремена	9
Деня светлината	9
Зимно слънцестоене	10
Живеейки, духът разкрива	10
Аз гледам в тъмнината	11
Сетивното познание където свършва	11
Светът да се изгражда в Аза	12
Каквото във вселената живее	12
Основополагащият камък	13
Мисъл за Петдесетница	16
Танц на планетите	17
Коледа	19
Дванадесет настроения	20
Песен на инициацията (<i>сатира</i>)	32
Годишни празници	36
Зимна воля	36
Лятна воля	36
Пролет	37
Есен	38
Човек е мост	39
В свободно мислене, обхващащо духа	39
Коледа	40
За Коледа на 1920 г.	40
На болка този, който устоява	41
От мировите висини сияе	41

Говорят на човешки сетива	42
На чувството на хората говорят	42
На сетива говорят	43
Говорят на човешки сетива	43
На чувството на хората говорят	43
Търси във същността си	44
Свят и човек	44
Антропософски календар на душата	45
Молитви и медитации за мъртвите	102

СТИХОВЕ И МЕДИТАЦИИ

* * *

Защо е устремена
душата търсеща в човека
към знание за висши светове?

Защото всеки поглед от душата,
отправен към света сетивен,
поражда пълен със копнеж въпрос
за битието на духа.

* * *

Деня светлината
на слънце огрява
след тъмната нощ.
Душевната мощ е
пробудена вече
от сънен покой.
Ти на светлината
бъди благодарна
о, моя душа,
че в нея сияе
божествена мощ.
Бъди ти, душа,
за дело готова.

ЗИМНО СЛЪНЦЕСТОЕНЕ

На Слънцето ти светлината
съзри във полунощен мрак,
изграждай с камъни в Земята –
лишена от живота – пак.

Открий във залеза отново
и в смъртна непрогледна нощ
за творчество начало ново
и утринна младежка мощ.

И да откриват висините
божествени слова безспир:
Да пазят трябва гълбините
съкровища на вечен мир.

Живеейки във тъмнината,
ти ново Слънце сътвори.
Блаженството на небесата
в материята тук съзри.

* * *

Живеейки, духът разкрива
неспирно своята сила,
ала, умирайки, духът показва
как преминавайки през всяка смърт,
се съхранява за живот по-висш.

* * *

Аз гледам в тъмнината.
Възниква в нея светлина,
възниква жива светлина.
Но кой е тази светлина в тъмата?
Самият аз в реалността си.
Реалността на аза
не встъпва в земното ми битие,
на този аз съм само образ.
Ала ще го открия пак,
когато доброволно за духа
прекрача прага на смъртта.

* * *

Сетивното познание където свършва,
се появява портата, която
реалностите на живота
разкрива пред душевността.
Кове душата ключа,
щом в глъбините нейни
повеждат битка
световни със човешки сили;
прогони ли съня, обгръщащ
на границите ѝ сетивни
с духовна нощ
на знанието силите.

* * *

Светът да се изгражда в аза,
в света да виждаш аза –
е дишане душевно.

Всемирът да се преживее
във вътрешното чувство –
е пулс на мъдростта.

Духовните пътеки
да се опишат в лична цел –
на истината е език.

И дишане духовно да прониква
на мъдростта във пулса,
като освобождава
на истина езика
от дълбините на човека
в житейските годишни ритми.

* * *

Каквото във Вселената живее,
живее само, докато за нов живот
зародиша във себе си изгражда.
Душата се предава само
на старост и на смърт,
за да узрява постоянно
за нов живот.

ОСНОВОПОЛАГАЩИЯТ КАМЪК

Душа човешка!
Живееш в крайниците ти,
а те през мирови простори
в духовното море те носят:
Духовно спомняне ти упражнявай
в душевни дълбини,
където в управляващия битието
създател на света
живее собственият аз в божествения аз.
И тъй наистина ти ще *живееш*
в човешкото световно съществуване.

Защото управлява в мировите дълбини,
създаващ битие, Отецът-Дух на висините:
на Сили духове,
да прозвучи от висините оставете
каквото ехото открива в дълбините.
То казва:
Човечеството от божественото съществува.
На Изток, Запад, Север, Юг го чуват духове
и хора нека да го чуят.

Душа човешка!
Живееш във сърдечно-белодробен ритъм, който
през времевия ритъм те понася
към чувстването на душевната ти същност:
Духовно осъзнаване ти упражнявай
в душевно равновесие,
в което на световния развой
вълнуващите се дела
съединяват собствения аз със мировия аз.
И ти наистина ще *чувстваш*
в човешката душевна дейност.

Защото управлява волята Христова,
дарявайки душите с милост, в мировия ритъм:
Светлинни духове,
да се възпламени от Изток оставете
оформящото се на Запад.
То казва:
В Христос смъртта превръща се в живот.
На Изток, Запад, Север, Юг го чуват духове
и хора нека да го чуят.

Душа човешка!
Живееш в отпочиващата си глава,
която от основите на вечността
световни мисли ти разкрива:
Духовно *съзерцание* ти упражнявай
в мисловния покой, където
божествените вечни цели
на мировата същност светлина
даряват за свободна воля
на собствения аз.
И ти наистина ще *мислиш*
в духовните основи на човека.

Защото управляват мировите мисли на духа,
като измолват светлина, във мировата същност:
Душевени духове, да се измоли оставете
от дълбините чувстващото се във висините.
То казва:
Душата се пробужда в мировите мисли на духа.
На Изток, Запад, Север, Юг го чуват духове
и хора нека да го чуят.

На времето в поврата
световната духовна светлина навлезе
на съществуването в земния поток.
Мракът на нощта
бе преодолян.
Ясна дневна светлина
засия в човешките души.
Светлина, която стопля
на овчари бедните сърца;
светлина, която просветлява
на царе премъдрите глави.
Светлина от Бога,
Христос-Слънце,
нашите сърца стоплѝ
и главите просветли ни –
за да е добро, каквото
от сърце градим
и желаем от глави
да извеждаме към цел.

МИСЪЛ ЗА ПЕТДЕСЕТНИЦА

Същество до същество стоят в простори ширни,
същество след същество през времето минават.
Пребивавайки във времето, в простори ширни,
в царството на преходното тъй стоиш, човече,
а душата ти над него мощно се въздига,
щом предчувствайки или пък знаейки, съзира
непреходността отвъд пространство, вън от време.

ТАНЦ НА ПЛАНЕТИТЕ

Сияе вред слънце –
какво сте понесли,
лъчи, към скала и
към цвят толкоз мощно?

Душата се движи –
какво ли животът
към виждане вдига
от вяра копнежно?

Търси, о, душа, ти
лъча във скалата,
в цвета светлината:
така се откриваш.

Синее небето –
какво дълбините
изпращат потайно
отвред на Земята?

Въздейства духът, а
моцта му какво ли
твори от живота
за бляскава сила?

О, дух, направлявай
ти зора напред и
дълбоко спусни се:
света тъй откриваш.

Сияят звездите –
какво осветяват
отвред към средата,
като го разбулват?

Човекът се пита
какво се загатва
отвътре в стремежа
за знание плахо?

Човече, води ти
живота в средата,
навлез в далнините:
духа тъй откриваш.

Нощта тук владее –
какво във безкрая
души съществата
към тегнещо нищо?

Всемирът пулсира –
какво ли владее
в тъмата дълбинна,
въздишайки тайно?

Духовната жажда,
горяща, предчувства
в света съществата,
света в съществата.

КОЛЕДА

В човешките душевни глъбини
живее слънчево-душевната утеха.
И верните душевни сили
ще могат да я предусетят
в живота зимен на душата,
в надеждата, изпълваща сърцето,
която вижда в зимната дълбока нощ
духовната и слънчева победа
във Коледната благодатна светлина,
символизираща най-висш живот.

ДВАНАДЕСЕТ НАСТРОЕНИЯ

Вдигни се, о, светлинен блясък,
развитието обхвани,
лови създаващите сили,
сияй, пробуждащ битието,
и съпротиви превъзмогвай,
във времевия ход се влей.
Светлинен блясък, остани!
(*Овен*)

ZWÖLF STIMMUNGEN

Erstehe, o Lichtesschein,
Erfasse das Werdewesen,
Ergreife das Kräfteweben,
Erstrahle dich Sein-erweckend.
Am Widerstand gewinne,
Im Zeitenstrom zerrinne.
O Lichtesschein, verbleibe!
WIDDER

Сияй, на съществуването блясък,
почувствай за развой мощта
и нишките житейски вплитай
на мировото битие във хода,
във откровение на сетивата,
в сияйно съзерцание на битието.
Яви се, о, на съществуването блясък!
(Телец)

Erhelle dich, Wesensglanz,
Erfühle die Werdekraft,
Verwebe den Lebensfaden
In wesendes Weltensein,
In sinniges Offenbaren,
In leuchtendes Seins-Gewahren.
O Wesensglanz, erscheine!
STIER

Ти, битие на Слънцето, разкрий се,
импулса на покоя разбуди
и обхвани желанието за стремеж
за мощно властване в живота,
за схващане блажено на света,
за плодотворно зреене в развоя.
О, битие на Слънцето, упорствай.
(Близнаци)

Erschließe dich, Sonnesein,
Bewege den Ruhetrieb,
Umschließe die Strebelust
Zu mächtigem Lebewalten,
Zu seligem Weltbegreifen,
Zu fruchtendem Werdereifen.
O Sonnesein, verharre!
ZWILLINGE

Почиваш светещ блясък,
създавай животворна топлина,
стопли душевния живот
за мощното себедоказване
и за проникване чрез дух
в спокойно носене на светлина.
Укрепвай, светещ блясък!
(*Рак*)

Du ruhender Leuchteglanz,
Erzeuge Lebenswärme,
Erwärme Seelenleben
Zu kräftigem Sich-Bewähren,
Zu geistigem Sich-Durchdringen,
In ruhigem Lichterbringen.
Du Leuchteglanz, erstarke!
KREBS

Обливай с мощ сетивна
създаденото битие световно
и чувстващите същества
за волево решение за битие.
В избликващия блясък на живота,
в царуващата болка на развоя
ти с мощ сетивна възроди се!
(Лъв)

Durchströme mit Sinn Gewalt
Gewordenes Weltensein,
Erfühlende Wesenschaft
Zu wollendem Seinentchluss.
In strömendem Lebensschein,
In waltender Werdepein,
Mit Sinn Gewalt erstehe!
LOWE

Душа, съзирай светове!
Душата да обхваща светове,
духът да схваща същества,
чрез жизнените сили да работи,
във волевото изживяване да зида,
в световния разцвет доверие да има.
О, съществата разпознай, душа!
(Дева)

Die Welten erschau, Seele!
Die Seele ergreife Welten,
Der Geist erfasse Wesen,
Aus Lebensgewalten wirke,
Im Willenserleben baue,
Dem Weltenerblüh'n vertraue.
O Seele, erkenne die Wesen!
JUNGFRAU

Поддържат световете светове,
във същества се изживява съществото,
обгражда се със битието битие.
И съществото същества подтиква
към бъдна дейност и дела
в почиващата радост на света.
О, светове, носете светове!
(Везни)

Die Welten erhalten Welten,
In Wesen erlebt sich Wesen,
Im Sein umschließt sich Sein.
Und Wesen erwirkt Wesen
Zu werdendem Tatergießen,
In ruhendem Weltgenießen.
O Welten, traget Welten!
WAAGE

Поглъща битието съществото,
но в съществото битието се крепи.
Развитието в работата чезне,
в развитието работата постоянства.
В наказващото мирово господство,
в наказващото себеоформяне
поддържа съществото съществата.
(Скорпион)

Das Sein, es verzehrt das Wesen,
Im Wesen doch hält sich Sein.
Im Wirken entschwindet Werden,
Im Werden verharret Wirken,
In strafendem Weltenwalten,
Im ahndenden Sich-Gestalten
Das Wesen erhält die Wesen.
SKORPION

Развоят стига силата на битието,
замира в битието за развой мощта.
Желанието за стремеж постигнатото носи
във волевата сила, управляваща в живота.
В умирането зрее мировото управление
и образи във образи изчезват.
Да чувства битието битието!
(Стрелец)

Das Werden erreicht die Seinsgewalt,
Im Seienden erstirbt die Werdemacht.
Erreichtes beschließt die Strebelust
In waltender Lebenswillenskraft.
Im Sterben erreift das Weltenwalten,
Gestalten verschwinden in Gestalten.
Das Seiende fühle das Seiende!
SCHÜTZE

Върху отминалото да почива бъдното.
Отминалото да почувства бъдното
за крепко настоящо битие.
Във вътрешна житейска съпротива
на мировата същност да укрепва будността,
моцта на дейността в живота да цъфти.
Отминалото бъдното да носи!
(Козирог)

Das Künftige ruhe auf Vergangenem.
Vergangenes erfühle Künftiges
Zu kräftigem Gegenwartsein.
Im inneren Lebenswiderstand
Erstarke die Weltenwesenwacht,
Erbühe die Lebenswirkenmacht.
Vergangenes ertrage Künftiges!
STEINBOCK

Ограниченото да се пожертва за безкрая.
Каквото граници не знае,
да си направи граници във дълбините,
в потоците да се издигне,
като вълна да се излее,
в развитието в битие да се оформи.
Ограничи се, безграничност!
(*Водолей*)

Begrenztes sich opfere Grenzenlosem.
Was Grenzen vermisst, es gründe
In Tiefen sich selber Grenzen;
Es hebe im Strome sich,
Als Welle verfließend sich haltend,
Im Werden zum Sein sich gestaltend.
Begrenze dich, o Grenzenloses.
WASSERMANN

В изгубеното, загубо, открий се,
в победата, победо, загуби се,
в разбраното ти, схващане, търси се,
в запазването запази се.

Издигната към битието чрез развитие,
в развитието вплетена чрез битие,
ти, загубо, за себе си бъди победа!

(Рибѝ)

Im Verlorenen finde sich Verlust,
Im Gewinn verliere sich Gewinn,
Im Begriffenen suche sich das Greifen
Und erhalte sich im Erhalten.

Durch Werden zum Sein erhoben,
Durch Sein zu dem Werden verwoben,
Der Verlust sei Gewinn für sich!

FISCHE

ПЕСЕН НА ИНИЦИАЦИЯТА *(сатира)*

Очите му сияят ярко,
в сетивно щастие опиянен изцяло,
в главата се препъва мисълта му.
И в бурята преследва спомен
за чуден сън за цветовете
на знанието от дървото,
сънуван във мистична душна нощ.
(Овен)

Блуждаещо в объркания мозък,
забавно замечтан, умуващ,
изпълнен с чувство, от сърцето
в мечтателен галоп нагоре към небето –
съзиращ смело, важно наблюдаващ,
като от космоса, със сила грачещ –
открива се един духовен хор.
(Телец)

Изтръгнат се усеща бляскавият аз
от мисленето. Само затова
с една душевна стъпка мощно
физически от висшия духовен порив
на благородния стремеж от пътя
и от космическия висш живот
безстрашно се изхвърля азът.
(Близнаци)

Напълно въвн от тялото се чувства вече,
в духовна ладия поело в правилна посока,
добре отгледано в духовната любов,
от мъдра глупост тласнато напред,
едно душевно мрачно съзерцание –
в широката морава на духа, –
достигнало космически духа.

(Рак)

Какво работи толкоз мощно, чудно,
духовно бременно, без мисли,
изпълнено прекрасно с мирова любов,
предчувстващо в сърцатата му гръд?
Той е до лъвска степен
на знанието по трънливата пътека
напреднал вече несъмнено.

(Лъв)

Сега той трябва също да получи
от мировото мислене достойно,
от мировата обич милостиво,
с духовна трепкаща светкавица
от йерархичната обител
душевно висше посвещение,
напълно истинско, дълбоко!

(Дева)

В хармония живее вече той
със цялата световна яснота.
В сърцето може да усети
могъщия размах на мъдростта.
Усеща в себе си световните везни,
върху които духове претеглят
въпроса за загадката на битието.
(Везни)

Все нещо го измъчва и тормози.
„Духовно изпитание – твърди, –
изглежда в тялото ме пари!“
„Ужилването сигурно го бодва!“
Така разбиращо един неук се хили –
мистичен и непогрешим изцяло –
срещу мистериите дръзко.
(Скорпион)

Но в мировата нощ той разпозна
как Омир и Сократ, и Гьоте даже
във същността на своя аз отглеждат
душевните най-пагубни стрели
и как непогрешимите им същества
без никакво съмнение се въплъщават
във него за величие на битието.
(Стрелец)

„Усещаш ли ти гения на Омир
във мислите ти мощно да намира?“
„О, той намира, а това не го обичам –
тъй казва посветеният с премъдро слово, –
стремеж на майа трябва да е той.
Да потопи желае Омир своя гений
в мистичен сън в живота ми сегашен!“
(Козирог)

„В теб, о, мистически преобразен Сократе,
от древните и мъдри гърци нищо няма.
Затуй си тъй суетен, както мъдър беше той.“
„Речта порочна задуши – мистикът казва, –
обичах като него нищо да не зная...
И тъй напълно нищо аз не зная и не мога,
живота чувствам тъй сократовски мистичен.“
(Водолей)

„А що за слънчев лъч от Гьоте
душата ми повежда като ладия
към зреене на висшия стремеж към знание?“
Улавя зрящият на словото най-острата стрела.
„Твореше – казва – Гьоте толкоз ярко, затова
сънувам аз на Гьоте висшето изкуство и избирам
покоя на съня за дейностно поле.“
(Рибя)

ГОДИШНИ ПРАЗНИЦИ

Във хода на годината се сменя
растителната лятна сила
с покоя зимен на земята.
По пътя жизнен на човека
се сменя също силата растежна
с царуването мирно на съня.
Ала живее в сън и в будност
изпълнената с дух душа.
Духовно също земната душа
живее в лятно-зимната промяна.

ЗИМНА ВОЛЯ

О, образи световни,
понесени насам
от мирови простори.
Към мен сте устремени,
нахлувате сега
във силите мисловни
на моята глава.

ЛЯТНА ВОЛЯ

Съзиждащи душевни сили
на моята глава,
изпълват ми битието.
Проникват от същността ми
в просторите световни
и с творческите сили на света
съединяват ме вие.

ПРОЛЕТ

Искрящ, лъчът
на слънцето насам
понесен е сега.

Цветята будещата
невеста на цъфтежа
със радост го приветства.

Лъчът разказва
на дъщерята земна,
изпълнена с доверие,
как слънчевите сили,
пораждащи се от духа,
изказват мировия тон
в божественото царство.

Искрящата във цветове
невеста на цъфтежа
вгълбено слуша
на светлината огнения тон.

ЕСЕН

На Земята тялото,
духовете виждащо,
във увяхване живее.

Духовете семенни,
във материя проникнали,
сигурно укрепват.

Плодове на топлината
от просторни широти
заставяват битието земно.

На Земята разумът,
в дълбини проникващ,
бъдното съзира
в сътворяване на форми.

Мировите духове,
вечно дишащи,
с мир изпълнени,
гледат земното творене.

* * *

Човек е мост
от минало към бъдно.
А настоящето е миг,
миг като мост.
Духът, преобразен в душа
в материалната обвивка –
от миналото е това;
преобразяващата се душа във дух
в обвивката зародишна –
на бъдещето пътят е това.
Чрез миналото бъдното схвани
и на възникващото се надявай
чрез туй, което е възникнало.
Така обхващай битието
в това, което днес възниква;
така обхващай туй, което
се случва в битието.

* * *

В свободно мислене, обхващащо духа,
да се открие волята, а в нея –
същинската човешка същност,
която с мощ осъществява
от мировото битие дарената ѝ самобитност,
която свобода твори
в живота на същинското душевно битие.

КОЛЕДА

В човешкото око се отразява
световната сияйна светлина
на живата надежда;
отдадената мъдрост на духа
в човешкото сърце говори:
Отецът с любовта си вечна
Сина си прати на Земята
да осветява милостиво
с небесен блясък пътя на човека.

ЗА КОЛЕДА на 1920 г.

Спи душата земна
в лятна жега и сияе ярко
слънчевото огледало
във простора външен.

Будна е душата земна
в зимен мраз, блести духовно
истинското слънце
в битието вътрешно.

Слънчев ден на радост
сън е на Земята;
зимна свята нощ
ден е на Земята.

* * *

На болка този, който устоява,
победното познание съзира.
На щастието който устоява,
той вижда как залязващият свят
изгражда нови фундаменти пак.
Загубеният в щастието щом
внезапно се пробуди, ще съзре
на щастието жизнените сили
да отминават, но не може той
да задържи каквото отминава.
А в болка който се пробуди, вижда
съществуването и ще може
да задържи каквото отминава.

* * *

От мировите висини сияе
в очите на човека Слънцето.
От мирови простори съществата
проблясват в чувствата на хората.
Човешкото сърце жадува
с духа в единство да се слее.

* * *

Говорят на човешки сетива
нещата в мирови простори;
те действат във човешките души,
променяйки се в хода времеви.
Като се самоизживява,
душата, неограничена
от широтите на простора,
от времевия ход, обхваща
същинското духовно царство
във вечната му самобитност.

* * *

На чувството на хората говорят
нещата в мирови простори,
във времевия ход се те променят.
Човешката душа живее,
познавайки и неограничена
от широтите на простора,
от времевия ход ненакърнена.
Намира в областта духовна тя
основите на същността си.

* * *

На сетива говорят
нещата в мирови простори.
Във времевия ход се те променят.
Човешката душа живее
от време и пространство неограничена
във царството на вечността.

* * *

Говорят на човешки сетива
нещата в мирови простори.
Вести се в силата душевна
промяната във времевия ход.
Пробуждайки се за духовно битие,
освобождава се човекът
от рамките на своето тяло
и вижда във духовната реалност
дълбокия живот на същността си
във царството на вечността.

* * *

На чувството на хората говорят
нещата в мирови простори.
Във времевия ход се те променят.
Познавайки, човешката душа навлиза,
от време и пространство неограничена,
във царството на истинския дух.

* * *

Търси във същността си
и ще откриеш ти света.
Търси в световния развой
и себе си ти ще откриеш.
Движението на махалото
съзри между света и аза:
така пред тебе се откриват
човешката световна същност,
световната човешка същност.

СВЯТ И ЧОВЕК

Танц на мира

Душевните желания поклъват,
растат на волята делата,
узряват плодовете на живота.
Аз чувствам моята съдба,
съдбата моя ме открива.
Аз чувствам моята звезда,
звездата моя ме открива.
Аз чувствам моите цели
и моите цели ме откриват.
Душата ми едно е със света.
Край мен животът засиява,
животът ми по-тежък става,
животът става в мене по-богат.

АНТРОПОСОФСКИ
КАЛЕНДАР
НА
ДУШАТА

ПРЕДГОВОР КЪМ ПЪРВОТО ИЗДАНИЕ 1912/13 г.

Човек се чувства свързан със света и хода на неговото време. В същността си той усеща отражението на прабобраза на света. Но това отражение не представлява педантично олицетворяващо подражание на прабобраза. Това, което големият свят разкрива като откровение в хода на времето, съответства на махаловидното движение на човешкото същество, което движение обаче не протича в елемента на времето. Своето същество, отдадено на сетивата и на техните възприятия, човек може да почувства много повече като съответстващото на пронизаната със светлина и топлина природа на лятото. Самооснование в самия себе си и живота в света на собствените мисли и воля човек усеща като зимно битие. По този начин това, което в природата се представя като смяна на времената, като лято и зима, в човека се превръща в един сменящ се ритъм на външен и вътрешен живот. Но ако човек установи по съответния начин връзка между своя ритъм на възприятия и мисли, поставен вън от времето, и хода на годишните времена в природата, тогава могат да му се разкрият велики тайни на битието. Така годината се превръща в прабобраз на човешката душевна дейност и с това в плодоносен извор на действително себепознание. В този годишен календар на душата човешкият дух бива поставен в положение, при което може да *почувства* в настроенията на годишните времена, от седмица на седмица, движението на собствената си душа

в образи чрез въздействията от хода на годишните времена. Тук имаме предвид себепознание по пътя на *чувството*. Чрез дадените характерни стихове за всяка седмица това познание по пътя на чувството може да даде възможност кръговратът на душевния живот да бъде изживяван в хода на времето като извънвремеви. Трябва да се подчертае, че тук имаме предвид само възможност за един път на себепознание. Тук не са дадени „предписания“ по образа на теософските педанти; вниманието е насочено по-скоро към живото движение на душата, такова, каквото то може да бъде. Всичко, което е предназначено за душите, придобива индивидуална окраска. Тъкмо поради това *всяка* душа ще открие своя път на отношение спрямо нещо индивидуално. Лесно би могло да се каже: Ако душата иска да постигне някакво себепознание, тя *трябва* да медитира по указания тук начин. Но това не се казва, защото собственият човешки път трябва само да бъде насърчаван от даден път, а не да се придържа педантично към някаква „пътека на познание“.

ПРЕДГОВОР КЪМ ВТОРОТО ИЗДАНИЕ

1918 г.

Ходът на годишните времена има свой собствен живот. Човешката душа може да стане съпричастна на този живот. Ако позволи да ѝ въздейства това, което с всяка седмица струи от живота на годината, тя сама ще открие себе си по пътя на това съпреживяване. Тя ще почувства как по този начин в нея нарастват сили, които я укрепват отвътре. И ще забележи, че тези сили се стремят да бъдат пробудени в нея чрез участието, което може да вземе в същността на световния ход, тъй като той се отразява в хода на времето. Едва чрез това тя ще осъзнае какви нежни, но значими свързващи нишки съществуват между нея и света, в който е родена.

В този календар за всяка седмица е дадена една такава строфа, която позволява на душата да съпреживее това, което през тази седмица се е осъществило като част от цялостния живот на годината. В строфата трябва да бъде изразено това, което чрез този живот започва да звучи в душата, когато тя се съединява със строфата. Тук се има предвид едно здраво „усещане на себе си като едно“ с хода на природата и едно възникващо от него мощно „откриване на себе си“. При това е налице вярата, че съпреживяването на световния ход в смисъла на тези стихове представлява за душата нещо, от което тя се нуждае, ако наистина добре разбира себе си.

ПРОЛЕТ

Великденско настроение (7 – 13 април)

Когато от всемирните простори
говори Слънцето на чувствата човешки
и радост от душевни глъбини
със светлината в съзерцание се слива,
изпод обвивките на аза
политат мисли към пространствените далнини
и смътно свързват съществуването на човека
със битието на духа.

Wenn aus den Weltenweiten
Die Sonne spricht zum Menschensinn
Und Freude aus den Seelentiefen
Dem Licht sich eint im Schauen,
Dann ziehen aus der Selbstheit Hülle
Gedanken in die Raumesfernen
Und binden dumpf
Des Menschen Wesen an des Geistes Sein.

Втора седмица (14 – 20 април)

Във външния сетивен свят
моцта на мисълта
изгубва личното си битие;
духовни светове откриват пак
човешкия потомък, който
зародиша си трябва да намери в тях,
но в себе си – душевния си плод.

Ins Äussere des Sinnesalls
Verliert Gedankenmacht ihr Eigensein;
Es finden Geisteswelten
Den Menschensprossen wieder,
Der seinen Keim in ihnen,
Doch seine Seelenfrucht
In sich muss finden.

Трета седмица (21 – 27 април)

Говори на Всемира,
сам себе си забравил,
но помнеш своя произход,
растящият човешки аз:
Освобождавайки се от окови
на личностното, в теб
изграждам истинската своя същност.

Es spricht zum Weltenall,
Sich selbst vergessend
Und seines Urstands eingedenk,
Des Menschen wachsend Ich:
In dir, befreiend mich
Aus meiner Eigenheiten Fessel,
Ergünde ich mein echtes Wesen.

Четвърта седмица (28 април – 4 май)

На същността си чувствам естеството:
говори тъй усещане, което
в света, от слънце озарен,
съединява се с потоците светлинни.
То иска да дари
на мисленето топлина за яснота
и здраво да съедини
човек и свят в единство.

Ich fühle Wesen meines Wesens:
So spricht Empfindung,
Die in der sonnerhellsten Welt
Mit Lichtesfluten sich vereint;
Sie will dem Denken
Zur Klarheit Wärme schenken
Und Mensch und Welt
In Einheit fest verbinden.

Пета седмица (5 – 11 май)

Във светлината, от духовни дълбини
в пространството творяща плодотворно,
се проявява делото на боговете:
душата изявява същността си в нея,
до битие световно разпростряна
и възкресена
от вътрешната власт на тясната себичност.

Im Lichte, das aus Geistestiefen
Im Raume fruchtbar webend
Der Götter Schaffen offenbart:
In ihm erscheint der Seele Wesen
Geweitet zu dem Weltensein
Und auferstanden
Aus enger Selbstheit Innenmacht.

Шеста седмица (12 – 18 май)

Възкръснал от себичността
е моят аз и себе си открива
като световно откровение
сред силите на време и пространство;
светът навред ми сочи
като божествен първообраз
истинността на своето отражение.

Es ist erstanden aus der Eigenheit
Mein Selbst und findet sich
Als Weltenoffenbarung
In Zeit- und Raumeskräften;
Die Welt, sie zeigt mir überall
Als göttlich Urbild
Des eignen Abbilds Wahrheit.

Седма седмица (19 – 25 май)

Заплашва моят аз да отлети,
притеглен мощно от световна светлина.
Сега, предчувствие, ти, мое,
встъпи в правата си изцяло,
мощта на мисленето замести,
че иска тя да се изгуби
в сетивната привидност.

Mein Selbst, es drohet zu entfliehen,
Vom Weltenlichte mächtig angezogen.
Nun trete du mein Ahnen
In deine Rechte kräftig ein,
Ersetze mir des Denkens Macht,
Das in der Sinne Schein
Sich selbst verlieren will.

Осма седмица (26 май – 1 юни)

Расте мощта на сетивата
в съюз със делото на боговете,
потискайки мисловната ми сила
до съновидна смътност.
Щом същество божествено поиска
с душата ми да се съедини,
човешкото ми мислене смирено
ще трябва да потъне в битието сънно.

Es wächst der Sinne Macht
Im Bunde mit der Götter Schaffen,
Sie drückt des Denkens Kraft
Zur Traumes Dumpfheit mir herab.
Wenn göttlich Wesen
Sich meiner Seele einen will,
Muss menschlich Denken
Im Traumessein sich still bescheiden.

Девета седмица (2 – 8 юни)

Забравяйки за личната си воля,
вестейки лято, топлина световна
духа ми и душевността изпълва;
духовно виждане ми повелява
да се изгубя в светлината,
а мощно в мен предчувствие вести:
сам изгуби се, за да се откриеш.

Vergessend meine Willenseigenheit
Erfüllet Weltenwärme sommerkündend
Mir Geist und Seelenwesen;
Im Licht mich zu verlieren
Gebietet mir das Geistesschauen,
Und kraftvoll kündet Ahnung mir:
Verliere dich, um dich zu finden.

Десета седмица (9 – 15 юни)

Към летни висини се вдига
на Слънцето сияещата същност;
човешкото ми чувстваване увелича
в просторните си широти.
Предчувстващо в душата се надига
уещане, вестящо смътно:
Ти някога ще разбереш,
че те почувства божество.

Zu sommerlichen Höhen
Erhebt der Sonne leuchtend Wesen sich;
Es nimmt mein menschlich Fühlen
In seine Raumesweiten mit.
Erahnend regt im Innern sich
Empfindung, dumpf mir kündend,
Erkennen wirst du einst:
Dich fühlte jetzt ein Gotteswesen.

Единадесета седмица (16 – 22 юни)

Ти можеш в този слънчев час
да разпознаеш мъдра вест:
отдаден на всемирна красота,
в теб, чувствайки, ще изживееш:
да се изгуби може азът на човека
и в мировия аз да се намери.

Es ist in dieser Sonnenstunde
An dir, die weise Kunde zu erkennen:
An Weltenschönheit hingegeben,
In dir dich fühlend zu durchleben:
Verlieren kann das Menschen-Ich
Und finden sich im Welten-Ich.

Йоаново настроение (23 –29 юни)

Сияйността на мировата красота
подтиква ме от от глъбини душевни
за миров полет да разгърна
в живота си божествените сили;
сам себе си да изоставя,
с доверие да се потърся само
в световна светлина и топлина.

Der Welten Schönheitsglanz,
Er zwinget mich aus Seelentiefen
Des Eigenlebens Götterkräfte
Zum Weltenfluge zu entbinden;
Mich selber zu verlassen,
Vertrauend nur mich suchend
In Weltenlicht und Weltenwärme.

Тринадесета седмица (30 юни – 6 юли)

Когато съм в сетивни висини,
пламти в душевните ми глъбини
от огнени духовни светове
на боговете истинното слово:
Предчувстващо търси в духовните основи
да се намериш родствен на духа.

Und bin ich in den Sinneshöhen,
So flammt in meinen Seelentiefen
Aus Geistes Feuerwelten
Der Götter Wahrheitswort:
In Geistesgründen suche ahnend
Dich geistverwandt zu finden.

ЛЯТО

Четиринадесета седмица (7 – 13 юли)

Отдаден на сетивно откровение,
изгубих порива на същността си;
мисловен сън изглежда, че ме е замайвал,
за да ограби аза ми, но вече,
пробуждащо, във блясъка сетивен
световно мислене ме приближава.

An Sinnesoffenbarung hingegeben
Verlor ich Eigenwesens Trieb;
Gedankentraum, er schien
Betäubend mir das Selbst zu rauben,
Doch weckend nahet schon
Im Sinnenschein mir Weltendenken.

Петнадесета седмица (14 – 20 юли)

Във блясъка сетивен като омагьосан
духовното творене чувствам;
то е обвило мойто същество
в сетивна приглушеност,
за да ми дава силата, която
безсилен е да си даде
в пределите си моят аз.

Ich fühle wie verzaubert
Im Weltenschein des Geistes Weben:
Es hat in Sinnesdumpfheit
Gehüllt mein Eigenwesen,
Zu schenken mir die Kraft:
Die, ohnmächtig sich selbst zu geben,
Mein Ich in seinen Schranken ist.

Шестнадесета седмица (21 – 27 юли)

Предчувствието мое строго повелява
духовен дар в душевността да пазя,
та зреещите дарове на Бога
да носят личностните плодове
в душевните основи благотворно.

Zu bergen Geistgeschenk im Innern,
Gebietet strenge mir mein Ahnen,
Dass reifend Gottesgaben
In Seelengründen fruchtend
Der Selbstheit Früchte bringen.

Седемнадесета седмица (28 юли – 3 август)

Говори мировото слово,
което през сетивни двери
отведох във душевните основи:
Духовните си дълбини изпълвай
с всемирните ми широти,
та нявга в себе си да ме намериш.

Es spricht das Weltenwort,
Das ich durch Sinnestore
In Seelengründe durfte führen:
Erfülle deine Geistestiefen
Mit meinen Weltenweiten,
Zu finden einstens mich in dir.

Осемнадесета седмица (4 – 10 август)

Ще мога ли да разширя
душата си, за да се свърже тя
с приетото зародишно световно слово?
Предчувствам, трябва да намеря сила,
за да сградя душата си достойно
и в дреха на духа да я оформя.

Kann ich die Seele weiten,
Dass sie sich selbst verbindet
Empfangnem Welten-Keimesworte?
Ich ahne, dass ich Kraft muss finden,
Die Seele würdig zu gestalten,
Zum Geistes-Kleide sich zu bilden.

Деветнадесета седмица (11 – 17 август)

Новополученото аз да свържа
по тайнствен начин с моя спомен
да бъде смисълът на по-нататъшния ми стремеж:
укрепващо той собствените сили
в душевността ми да пробуди
и като ме развива,
на мен самия да ме върне.

Geheimnisvoll das Neu-Empfang'ne
Mit der Erinn' rung zu umschliessen,
Sei meines Strebens weitrer Sinn:
Er soll erstarkend Eigenkräfte
In meinem Innern wecken
Und werdend mich mir selber geben.

Двадесета седмица (18 – 24 август)

Аз чувствам свойто битие –
далеч от мировото битие –
да гасне в себе си и като зида
единствено на собствена основа,
би трябвало във себе си то да се умъртви.

So fühl ich erst mein Sein,
Das fern vom Welten-Dasein
In sich, sich selbsterlöschen
Und bauend nur auf eigenem Grunde
In sich, sich selbst ertöten müsste.

Двадесет и първа седмица (25 – 31 август)

Аз чувствам плодотворна чужда мощ,
укрепваща се, мен на мене да дарява.
Усещам аз зародишът да зрее
и в мен предчувствие сияйно
да сътворява личностната мощ.

Ich fühle fruchtend fremde Macht
Sich stärkend mir mich selbst verleihn,
Den Keim empfind ich reifend
Und Ahnung lichtvoll weben
Im Innern an der Selbstheit Macht.

Двадесет и втора седмица (1 – 7 септември)

От мирови простори светлината
в душата продължава мощно да живее:
превръща се в душевна светлина
и свети в дълбините на духа,
за да създава плодове, с които
да може азът на човека да израсне
от мировия аз във времевия ход.

Das Licht aus Weltenweiten,
Im Innern lebt es kräftig fort:
Es wird zum Seelenlichte
Und leuchtet in die Geistestiefen,
Um Früchte zu entbinden,
Die Menschenselbst aus Weltenselbst
Im Zeitenlaufe reifen lassen.

Двадесет и трета седмица (8 – 14 септември)

През есента заглъхват
сетивните стремежи;
в светлинно откровение се смесват
неясните воали на мъглата.
Съзирам в широтите на простора
на есента съня смразяващ.
А лятото на мене се отдаде.

Es dämpfet herbstlich sich
Der Sinne Reizesstreben;
In Lichtesoffenbarung mischen
Der Nebel dumpfe Schleier sich.
Ich selber schau in Raumesweiten
Des Herbstes Winterschlaf.
Der Sommer hat an mich
Sich selber hingegeben.

Двадесет и четвърта седмица (15 – 21 септември)

Изграждайки се постоянно,
се осъзнава битието на душата;
напред се устремява мировият дух,
в себепознание отново оживен,
и от душевен мрак изгражда
плода на самоосъзната воля.

Sich selbst erschaffend stets,
Wird Seelensein sich selbst gewahr;
Der Weltengeist, er strebet fort
In Selbsterkenntnis neu belebt
Und schafft aus Seelenfinsternis
Des Selbstsinns Willensfrucht.

Двадесет и пета седмица (22 – 28 септември)

Да си принадлежа сега аз мога
и вътрешната светлина да разпростирам
сияйно в мрака на пространство и на време.
Природата към сън стреми се,
ала да бдят е нужно глъбините на душата
и бдейки, слънчев плам да носят
на зимата в студените потоци.

Ich darf nun mir gehören
Und leuchtend breiten Innenlicht
In Raumes- und in Zeitenfinsternis.
Zum Schlafe drängt natürlich Wesen,
Der Seele Tiefen sollen wachen
Und wachend tragen Sonnengluten
In kalte Winterfluten.

Михаилово настроение (29 септември – 5 октомври)

Природо, майчиното твое битие
на волята си в същността понасям.
На волята ми огнената мощ
калява поривите на духа ми,
себеусещане за да родят
да нося себе си във мен.

Natur, dein mütterliches Sein,
Ich trage es in meinem Willenswesen;
Und meines Willens Feuermacht,
Sie stählet meines Geistes Triebe,
Dass sie gebären Selbstgefühl,
Zu tragen mich in mir.

ЕСЕН

Двадесет и седма седмица (6 – 12 октомври)

Копнеж с предчувствие се буди
на същността ми в глъбините да проникне,
та в себесъзерцание да се открия
като на лятно слънце дар,
живеещ топло като кълн
във есенното настроение,
като могъщ импулс на моята душа.

In meines Wesens Tiefen dringen:
Erregt ein ahnungsvolles Sehnen,
Dass ich mich selbstbetrachtend finde,
Als Sommersonnengabe, die als Keim
In Herbstesstimmung wärmend lebt
Als meiner Seele Kräftertrieb.

Двадесет и осма седмица (13 – 19 октомври)

Отново оживени мога в мен
на същността си широтите да почувствам
и пълен с мощ, лъчи на мисълта да пръскам
от слънчевата сила на душата
за разрешаването на житейските загадки
и изпълняване на някои желания
с криле парализирали се вече от надежда.

Ich kann im Innern neu belebt
Erfühlen eignen Wesens Weiten
Und krafterfüllt Gedankenstrahlen
Aus Seelensonnenmacht
Den Lebensrätseln lösend spenden,
Erfüllung manchem Wunsche leihen,
Dem Hoffnung schon die Schwingen lähmte.

Двадесет и девета седмица (20 – 26 октомври)

Да се разпали мощно във душата
на мисленето светлината,
като разкрива смисъла на преживяното
от извора на мощ на мировия дух –
за мене е наследство лятно, есенен покой,
а също и надежда зимна.

Sich selbst des Denkens Leuchten
Im Innern kraftvoll zu entfachen,
Erlebtes sinnvoll deutend
Aus Weltengeistes Kräftequell,
Ist mir nun Sommererbe,
Ist Herbstesruhe und auch Winterhoffnung.

Тридесета седмица (27 октомври – 2 ноември)

На мисленето зрели плодове
израстват в слънчевата ми душевна светлина
и чувстването се преобразява
в уверено себесъзнание.
Изпълнен с радост, мога да усетя
духовното пробуждане на есента:
че зимата във мен
душевно лято ще събуди.

Es spriessen mir im Seelensonnenlicht
Des Denkens reife Früchte,
In Selbstbewusstseins Sicherheit
Verwandelt alles Fühlen sich.
Empfinden kann ich freudevoll
Des Herbstes Geisterwachen:
Der Winter wird in mir
Den Seelensommer wecken.

Тридесет и първа седмица (3 – 9 ноември)

Стреми се лъчезарно светлината
от дълбините на духа навън,
тя става мощна воля за живот
и свети в смътността сетивна,
за да освобождава силите, които
подтикват творческите сили да узреят
в човешко дело от душевните импулси.

Das Licht aus Geistestiefen,
Nach aussen strebt es sonnenhaft:
Es wird zur Lebenswillenskraft
Und leuchtet in der Sinne Dumpfheit,
Um Kräfte zu entbinden,
Die Schaffensmächte aus Seelentrieben
Im Menschenwerke reifen lassen.

Тридесет и втора седмица (10 – 16 ноември)

Аз чувствам плодотворна лична сила,
растейки, на света да ме отдава;
усещам същността си да укрепва,
към яснота да се обръща
в изпитането на съдбата.

Ich fühle fruchtend eigene Kraft
Sich stärkend mich der Welt verleihn;
Mein Eigenwesen fühl ich kraftend
Zur Klarheit sich zu wenden
Im Lebensschicksalsweben.

Тридесет и трета седмица (17 – 23 ноември)

Така усещам аз света:
извън съпреживяващата ми душа
той празен и студен живот е
и тъй разкриващ се без мощ,
в души създаващ се отново,
във себе си смъртта открил би само.

So fühl ich erst die Welt,
Die ausser meiner Seele Miterleben
An sich nur frostig leeres Leben
Und ohne Macht sich offenbarend,
In Seelen sich von neuem schaffend,
In sich den Tod nur finden könnte.

Тридесет и четвърта седмица (24 – 30 ноември)

Да се почувства тайнствено в душата
отново всичко старо оживено
с нововъзникналото лично битие:
пробуждащи световни сили трябва
в житейското ми външно дело то да влее
и да ме включи съзидателно във битието.

Geheimnisvoll das Alt-Bewahrte
Mit neuerstandnem Eigensein
Im Innern sich belebend fühlen:
Es soll erweckend Weltenkräfte
In meines Lebens Aussenwerk ergiessen
Und werdend mich ins Dasein prägen.

Тридесет и пета седмица (1 – 7 декември)

Да разпозна моя ли аз битието,
за да се преоткрие то
във творческия устрем на душата?
Че сила ми е дадена, усещам,
да вграждам скромно своя аз
като частица в мировия аз.

Kann ich das Sein erkennen,
Dass es sich wiederfindet
Im Seelenschaffensdrange?
Ich fühle, dass mir Macht verlieh'n,
Das eigne Selbst dem Weltenselbst
Als Glied bescheiden einzuleben.

Тридесет и шеста седмица (8 – 14 декември)

На същността ми в глъбините,
напиращо към откровение, говори
по тайнствен начин мировото слово:
Целта на работата си изпълвай
с духовната ми светлина
и себе си чрез мен пожертвай.

In meines Wesens Tiefen spricht
Zur Offenbarung drängend
Geheimnisvoll das Weltenwort:
Erfülle deiner Arbeit Ziele
Mit meinem Geisteslichte,
Zu opfern dich durch mich.

ЗИМА

Тридесет и седма седмица (15 – 21 декември)

Блажено се стреми сърдечният ми порив
духовна светлина да носи в зимната световна нощ,
за да се вкоренят в световните основи
сияещо зародишите на душата
и словото на Бога във сетивната тъма
да прозвучи, да просветлява битието.

Zu tragen Geisteslicht in Weltenwinternacht
Erstebet selig meines Herzens Trieb,
Dass leuchtend Seelenkeime
In Weltengründen wurzeln,
Und Gotteswort im Sinnesdunkel
Verklärend alles Sein durhtönt.

Коледно настроение (22 – 28 декември)

Като освободено от магия чувствам
духовното дете в душевната утроба;
в сърдечна светлина създаде
свещеното световно слово
плода небесен на надеждата,
ликуващо растящ в световни далнини
на същността ми от божествени основи.

Ich fühle wie entzaubert
Das Geisteskind im Seelenschoss;
Es hat in Herzenshelligkeit
Gezeugt das heilige Weltenwort
Der Hoffnung Himmelsfrucht,
Die jubelnd wächst in Weltenfernen
Aus meines Wesens Gottesgrund.

Тридесет и девета седмица (29 декември – 4 януари)

Отдаден на духовно откровение,
достигам мировата светлина.
Избистряйки се, мен да ме дари на мен,
нараства силата на мисълта
и будейки, на мислещия от мощта
себеусещане освобождава в мен.

An Geistesoffenbarung hingegeben
Gewinne ich des Weltenwesens Licht.
Gedankenkraft, sie wächst
Sich klärend mir mich selbst zu geben,
Und weckend löst sich mir
Aus Denkermacht das Selbstgefühl.

Четиридесета седмица (5 – 11 януари)

И щом съм в дълбините на духа,
от светове на любовта в сърцето
на моята своеобразност празната заблуда
в душевните основи се изпълва
със огнената мощ на мировото слово.

Und bin ich in den Geistestiefen,
Erfüllt in meinen Seelengründen
Aus Herzens Liebewelten
Der Eigenheiten leerer Wahn
Sich mit des Weltenwortes Feuerkraft.

Четиридесет и първа седмица (12 – 18 януари)

Мощта за творчество в душата
от дълбините на сърцето се стреми
в човешкия живот божествените сили
за право дело да разпалва,
да се оформя
в любов човешка и човешко дело.

Der Seele Schaffensmacht,
Sie strebet aus dem Herzensgrunde,
Im Menschenleben Götterkräfte
Zu rechtem Wirken zu entflammen,
Sich selber zu gestalten
In Menschenliebe und im Menschenwerke.

Четиридесет и втора седмица (19 – 25 януари)

Във този зимен мрак
душата се стреми неспирно
във тъмнината да насочва
проявата на личната ми сила
и чрез сърдечна топлина
сетивно откровение да предусети.

Es ist in diesem Winterdunkel
Die Offenbarung eigener Kraft
Der Seele starker Trieb,
In Finsternisse sie zu lenken
Und ahnend vorzufühlen
Durch Herzenswärme Sinnesoffenbarung.

Четиридесет и трета седмица (26 януари – 1 февруари)

Във зимни дълбини се стопля
същинското духовно битие.
То дава на световната привидност
житейски сили чрез сърдечни сили.
Укрепващ, с мировия студ се бори
душевният човешки огън.

In winterlichen Tiefen
Erwärmt des Geistes wahres Sein;
Es gibt dem Weltenscheine
Durch Herzenskräfte Daseinsmächte;
Der Weltenkälte trotzst erstarkend
Das Seelenfeuer im Menscheninnern.

Четиридесет и четвърта седмица (2 – 8 февруари)

Улавяйки сетивни впечатления,
като си спомня за духовното рождение,
душевна яснота изпълва
със творческата ми мисловна воля
объркващо поникващия мирови развой.

Ergreifend neue Sinnesreize
Erfüllet Seelenklarheit,
Eingedenk vollzog'ner Geistgeburt,
Verwirrend sprossend Weltenwerden
Mit meines Denkens Schöpferwillen.

Четиридесет и пета седмица (9 – 15 февруари)

Укрепва силата на мисълта
ведно с рождението на духа.
Тя просветлява смътните сетивни впечатления
до пълна яснота.
Щом изобилието на душата иска
едно да стане със световния развой,
сетивно откровение ще трябва да приеме
на мисленето светлината.

Es festigt sich Gedankenmacht
Im Bunde mit der Geistgeburt,
Sie hellt der Sinne dumpfe Reize
Zur vollen Klarheit auf.
Wenn Seelenfülle
Sich mit dem Weltenwerden einen will,
Muss Sinnesoffenbarung
Des Denkens Licht empfangen.

Четиридесет и шеста седмица (16 – 22 февруари)

Да заглуши светът заплашва
вродената душевна сила.
Сега яви се, спомен, ти,
проблясващ от духовни дълбини,
укрепвай виждането ми, което
да се запази може само
чрез волевите сили.

Die Welt, sie drohet zu betäuben
Der Seele eingebor'ne Kraft;
Nun trete du, Erinnerung,
Aus Geistestiefen leuchtend auf
Und stärke mir das Schauen,
Das nur durch Willenskräfte
Sich selbst erhalten kann.

Четиридесет и седма седмица (23 февруари – 1 март)

Да бликне иска от световната утроба
стремежът за развой,
като сетивната привидност оживява.
Мощта на мисълта ми да открие,
подготвена чрез силите на Бога,
живеещи в душевността ми крепко.

Es will erstehen aus dem Weltenschosse,
Den Sinnenschein erquickend, Werdelust.
Sie finde meines Denkens Kraft
Gerüstet durch die Gotteskräfte,
Die kräftig mir im Innern leben.

Четиридесет и осма седмица (2 – 8 март)

Във светлината, искаща да се излее
в душата мощно от световни висини,
яви се, разрешавайки загадки на душата,
ти, сигурност на мировите мисли,
събирайки лъчистата ѝ сила,
пробуждайки любов в човешкото сърце.

Im Lichte, das aus Weltenhöhen
Der Seele machtvoll fließen will,
Erscheine, lösend Seelenrätsel,
Des Weltendenkens Sicherheit,
Versammelnd seiner Strahlen Macht,
Im Menschenherzen Liebe weckend.

Четиридесет и девета седмица (9 – 15 март)

Аз чувствам силата на мировото битие –
така мисловна яснота говори,
като си спомня за духовния растеж
през тъмните световни нощи.
Към близкия световен ден отправя тя
лъчи на вътрешна надежда.

Ich fühle Kraft des Weltenseins:
So spricht Gedankenklarheit,
Gedenkend eignen Geistes Wachsen
In finstern Weltennächten,
Und neigt dem nahen Weltentage
Des Innern Hoffnungsstrahlen.

Петдесета седмица (16 – 22 март)

Към аза на човека
в могъщо откровение говори
стремежът за развой на мировото битие,
освобождаващ силите на същността си:
В теб внасяйки живота си, свободен
от неговия омагьосан плен,
достигам истинската своя цел.

Es spricht zum Menschen-Ich,
Sich machtvoll offenbarend
Und seines Wesens Kräfte lösend,
Des Weltendaseins Werdelust:
In dich mein Leben tragend
Aus seinem Zauberbanne,
Erreiche ich mein wahres Ziel.

Пролетно очакване (23 – 29 март)

Сетивното богатство се излива
във вътрешната същност на човека,
открива се духът световен
във отражението на човешкото око, което
наново своята сила трябва
да сътвори от него.

Ins Innere des Menschenwesens
Ergiesst der Sinne Reichtum sich,
Es findet sich der Weltengeist
Im Spiegelbild des Menschenauges,
Das seine Kraft aus ihm
Sich neu erschaffen muss.

Петдесет и втора седмица (30 март – 6 април)

Когато от душевни глъбини
обръща се духът към мировото битие
и красота избликва от просторни широти,
тогава от небесни далнини
се влива сила за живот в човешките тела
и мощно действайки, съединява
духовна същност с битие човешко.

Wenn aus den Seelentiefen
Der Geist sich wendet zu dem Weltensein
Und Schönheit quillt aus Raumesweiten,
Dann zieht aus Himmelsfernen
Des Lebens Kraft in Menschenleiber
Und einet, machtvoll wirkend,
Des Geistes Wesen mit dem Menschensein.

МОЛИТВИ И МЕДИТАЦИИ ЗА МЪРТВИТЕ

* * *

Да бъде нека любовта ми
втъкана жертвено сега
в обвивките, които те обгръщат,
като охлаждат твоя огън
и стоплят твоя студ!
Понесен от любов нагоре,
живей, дарен със светлина!

* * *

Да бъде нека любовта ми с теб в духа.
Душата си ти остави да бъде
от търсещата ми душа открита.
Студа и огъня на твоят съществуване
ти остави да бъдат
от мисленето ми успокоени.
И свързани така ще бъдем,
аз с теб и ти със мен.

* * *

Към теб стреми се на душата любовта ми.
Към теб струи любовната ми мощ.
И нека да те носят те,
и нека да те пазят
във висините на надеждата,
във сферите на любовта.

* * *

Не може граница да раздели
каквото свързано в духа опазва
душевната ни вечна връзка,
блестяща в светлина,
струяща от любов.
Такъв съм в спомена ти аз,
такъв бъди ти в моя спомен.

* * *

В света духовен, в който се намиращ,
към тебе гледам.
И нека любовта ми облекчи
студа и огъня ти; нека тя
към тебе да се устреми,
да ти помогне,
за да откриеш пътя
през тъмнината на духа
към светлината на духа.

* * *

Говори мъртвият:
в сияещото чувствам
житейска сила.
Смъртта
пробуди ме от сън,
от сън духовен.
Ще съм,
от себе си ще правя,
каквото в мен излъчва
сияещата сила.

* * *

Като душа не съм аз на Земята,
а само във вода, във въздух, в огън;
в планетите и в Слънцето съм в моя огън.
Във слънчевото мое битие
в небето неподвижно аз съм.
Като душа не съм аз на Земята,
а в светлина, във слово и в живота.
В живота си съм във вътрешността
на планетарното и слънчевото битие:
в духа на мъдростта.
На мъдростта си в битието
в духа на любовта съм аз.

* * *

Вие, бдящи над душите в сфери
и творящи във душите в сфери,
духове, закрилящи човешките души,
действащи, обичайки, от мировата мъдрост,
чуйте ни молбата, вижте любовта ни, тя желае,
чувстваща духа, излъчваща любов, да се съедини
с ваште силови помагачи потоци.

* * *

Във светове, където пребивава
душевната ти същност,
изпращам ти любов,
да охлади жарта ти,
да стопли твоя студ.
И чувствайки, откриеш ли ме ти,
ще съм до тебе близо постоянно.

* * *

Ще пратя вярната любов, която
открихме, във духовните полета,
за да съедини душа с душа.
Обичайки, ти мисълта ми ще откриеш,
когато от духовното поле на светлината
насочиш търсещата си душа,
за да намериш туй, що търсиш в мен.

Поредица „Просветление“

ЗИМНО СЛЪНЦЕСТОЕНЕ

На Слънцето ти светлината
съзри във полунощен мрак,
изграждай с камъни в Земята –
лишена от живота – пак.

Открий във залеза отново
и в смъртна непрогледна нощ
за творчество начало ново
и утринна младежка мощ.

И да откриват висините
божествени слова безспир:
Да пазят трябва глъбините
съкровища на вечен мир.

Живеейки във тъмнината,
ти ново Слънце сътвори.
Блаженството на небесата
в материята тук съзри.

Рудолф Щайнер